

Olvasók fóruma

Tisztelt Szerkesztőség!

Az „Érted vagyok” februári számában olvashattuk Vincze József *Könnyebb élet?* című, érdekes cikkét. Ezzel kapcsolatos mondanivalómat szeretném megosztani az olvasókkal.

„Mi könnyebb? Ha azt mondom a bénának: Bocsánatot nyernek bűneit? – vagy ha azt: Kelj föl, fogd az ágyadat, és járj?” (Mk 2,9 – Békés-Dalos fordítás)

A pap ugyanezt teszi. Jézus és a pap között azonban van némi, el nem hanyagolható különbség. Az tudniillik, hogy Jézusban nem találtak kivételalót. Nem tudtak ráfogni semmilyen gyarlóságot, akárhogy és akármilyen irányból „kóstolgatták” is. S még azt is meg tudta tenni, amit a pap nem, vagyis hogy rászólt a bénára: Kelj föl, fogd az ágyadat, és járj!

Eppen ezért mindig megmarad a körülállókban a követelő kívánság: Bizonyítsd be, hogy jogod van Isten nevében olyant mondani, amilyent Jézus mondott! Mert különben életed a cáfolat.

Akik komolyan veszik Jézust – akár papok, akár nem –, folytonosan megkapják a többiektől, hogyan mondhat ez ilyet? Hisz „lakodalomba jár, eszik-iszik, autózik, időnként szórakozik, olvas, néha színházba megy, kirándul, futballozik, eddza a testét, fut” stb. Igaz, ezt mind megteszi.

Ám még mást is: Isten embere akar lenni. Ehhez kell: „a szellemi készülés, a tanulás, az imádság, a csend, a lelki vezetés, a lelki beszélgetések, a lelki töltöttség, a testi-lelki-szellemi harmónia”.

Az első felsorolás könnyebben valósítható meg, a második nehezebben. De aki Isten nevében akar beszélni és cselekedni, annak össze kell békítenie a két felsorolást. Nem tagadhat-

ja meg egyiket sem, mert az torzuláshoz vezetne.

Ugyanakkor a másik, a nem papi csoportba tartozók sem elvetni való tétlenkedők. Várják, hogy valaki „Isten nevében” tegyen már valamit. Eközben ők is élnek mindennapi életüket, amihez hozzátartozik mindaz, amit „Isten embere” tesz. És még más is. Például tűrik házastársuk mindennapi rigolyáit, lázas gyerekük éjszakai sírását, a munkahelyi konfliktusokat, főnökeik packázását... 24 órában élnek az ember életét.

Vajon melyik a „könnyebb élet”? Azt gondolom, mindkettő, és egyik sem. Hozzáállás kérdése. Eppen ezért téves úton jár, aki a másikra mutogat, aki a magáét nagyobb áldozatnak tekinti. Van ebben valami hősiekedés. Van ebben afféle rejtett irigység: lám, a másik rétje zöldebb, de én a napszitta fűben is milyen jól helytálok.

Nem tudom, honnan idézte Szent Ágoston mondatát az alapvető hittant oktató teológiai tanárom, de jól megjegyeztem. Sokszor idéztem is már, mert igen tetszik: *Ubi amatur, non laboratur. Sed si laboratur, ipse labor amatur.* Aki tud latinul, annak nem kell lefordítani, s nem is szabad, mert így „ütős”. Aki nem tud, annak

megpróbálom magyarázni, inkább értelmezve, mint fordítva: Amit szeretünk, az nem fárasztó (nem kerül munkába), vagy ha fárasztó (munkába kerül), akkor magát a fáradságot (a munkát) szeretjük. Vagy ahogyan Kis Szent Teréz írta: „Elérkeztem arra pontra, amikor már nem tudok szenvedni, mert mindaz, ami egykor szenvedésnek tűnt, ma már öröm nekem.”

Kinek könnyebb? A papnak-e, vagy a nem papnak? Ha jól értem, ez itt a kérdés. És azt mondom: Mindkettőnek. Vagy egyiknek sem. Vagy az egyiknek igen, a másiknak nem. Attól függ, ki hogy áll hozzá. *Ubi amatur...*

Hogy miért nem mennek ifjaink papnak? Csendes sejtéseim közül csak néhányat említenék: 1. Csökken a mélyen hívő, elkötelezett családok száma, ahonnan kisarjadhatna egy új papi élet. 2. Nem rokonszenves a papi életforma. 3. Az előzőből következik, hogy inkább elriad, mint csatlakozik az, akiben felébred a vonzalom.

Pedig micsoda távlat. Az ács fia Isten nevében bűnöket bocsát meg, és bénákat gyógyít. És a tömeg is jó irányban tapogatózik: „Ki képes megbocsátani a bűnöket, ha nem egyedül Isten?”

Azt gondolom, nem számon kért kell, és nem szemrehányást tenni kell. A címben feltett kérdést senkinek sem volna szabad feltennie. A szeretet kedvéért.

Sági László
Szank

